

Ο άνθρωπος που ζει εν Χριστώ είναι «μία ανοιχτή αγκαλιά»

[Ορθοδοξία](#) / [Ηθική](#)

[Χριστόφορος Παπαδόπουλος, Θεολόγος](#)

Το νόημα της Ενσάρκωσης.

Αναφέραμε ότι ο άνθρωπος έχει σχετική ελευθερία, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως ο Θεός ήθελε να δημιουργήσει ένα πιόνι για να «παίζει» μαζί του. Η σχετική ελευθερία του ανθρώπου οφείλεται στο ότι δεν είναι αυθύπαρκτος, όπως προαναφέραμε. Παρά ταύτα όμως, παρέχεται στο πλάσμα αυτό η δυνατότητα της μετοχής στην απόλυτη ελευθερία του Θεού κατά χάρη. Αυτό οφείλεται στην κατ' εικόνα του Θεού δημιουργία του. Με την πτώση όμως, είπαμε πως αμαυρώθηκε το κατ' εικόνα και έγινε αδύνατη η ομοίωση.

Ο προορισμένος για την ελευθερία, την αθανασία και την αιωνιότητα άνθρωπος, γίνεται φθαρτός και πεπερασμένος και υποδουλώνεται στην αμαρτία και εξ αυτής στον θάνατο. Αδύναμος στο να αγαπήσει σωστά ακόμη και τον ίδιο του τον εαυτό, αποξενώνεται απ' τον Θεό, υποδουλώνεται στα πάθη και καταντάει «ζευγμένος εις

τον ζυγόν του χρόνου και του χώρου» [141], οδεύοντας προς τη ματαιότητα. Ο Θεός όμως, δεν εγκαταλείπει το αποξενωμένο πλάσμα Του, δείχνει έμπρακτα ότι δεν το καταδικάζει στην πτώση του, αλλά αναλαμβάνει να σηκώσει Αυτός το βάρος την αμαρτίας και μπαίνει μέσα στην ανθρώπινη ιστορία. Με την ενανθρώπιση, ο Θεός προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση στην τελειότητά της, τίποτα δεν μένει έξω απ' αυτήν την πρόσληψη, εκτός από την αμαρτία. Γίνεται τέλειος άνθρωπος, παραμένοντας τέλειος Θεός [142]. Στο πρόσωπο του Χριστού ενώνονται οντολογικά οι δύο φύσεις, θεία και ανθρώπινη, «αχωρίστως, ατρέπτως, αδιαιρέτως, ασυγχύτως» [143], χωρίς να χάνει η κάθε μία τις ιδιότητές της. Ο Χριστός είναι Ένας «εν δύο φύσεσιν», διασώζει ακέραιες τις δύο φύσεις εντός Του.

Οι Πατέρες έχουν το χάρισμα να διατυπώνουν μεγάλες αλήθειες με πολύ απλά λόγια. Ο Μέγας Αθανάσιος αναφέρει σχετικά για τον λόγο της ενανθρωπήσεως: «Αυτός γαρ ενηθρώπησεν, ίνα ημείς θεοποιηθώμεν» [144]. Με την ενανθρώπιση ενεργοποιήθηκε η εξουσία των ανθρώπων να γίνουν κατά χάρη παιδιά του Θεού: «Όσοι δε έλαβον αυτόν, έδωκεν αυτοίς εξουσίαν τέκνα Θεού γενέσθαι» [145]. Ο Θεός δείχνει ότι, παρόλο που προηγουμένως ο άνθρωπος Τον «πρόδωσε», τον εμπιστεύεται και πάλι ότι μπορεί να φτάσει στον αρχικό προορισμό του. Με την ενανθρώπιση, ο Θεός εμπιστεύεται, τρόπον τινά, την ύπαρξή Του στον άνθρωπο, διότι χάρη στην πρώτη ο άνθρωπος μπορεί να γίνει κοινωνός της θείας φύσης [146], να θεοποιηθεί. Αυτό που προσφέρεται δηλαδή στον άνθρωπο από την ενσάρκωση του Λόγου δεν είναι απλά ανάκληση στο «αρχαίο κάλλος», αλλά και η μεγαλύτερη υπόσχεση του Θεού στον άνθρωπο. Βλέποντας ο άνθρωπος τον Θεάνθρωπο Χριστό, βλέπει αυτό το οποίο μπορεί να γίνει κι ο ίδιος με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος. Η χριστιανική ηθική κάνει λόγο για χριστοποίηση, θεοποίηση,

θεανθρωποίηση του ανθρώπου ως το ύψιστο δώρο του Θεού προς τον άνθρωπο.

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε με το αίσθημα της ενότητας όλου του κόσμου. Η αμαρτία δεν διατάραξε μόνο τη σχέση του ανθρώπου με τον Θεό, αλλά και τη σχέση του με ολόκληρο τον κόσμο, ούτως ώστε έπαψε να νιώθει την ενότητα μεταξύ του εαυτού του, του Θεού και του κόσμου. Επίσης, μέσα στο είναι του ανθρώπου ενυπήρχε η ενότητα του χρόνου και της αιωνιότητας, η οποία τον έκανε να αισθάνεται τον εαυτό του αθάνατο και αιώνιο. Η αμαρτία διατάραξε αυτήν την ενότητα και δημιούργησε ένα χάσμα μεταξύ χρόνου και αιωνιότητας, με αποτέλεσμα να αισθάνεται ο άνθρωπος τον εαυτό του θνητό και πεπερασμένο. Ο Υιός και Λόγος του Θεού, με την ενανθρώπησή Του, γεφύρωσε όλ' αυτά τα χάσματα στο είναι του ανθρώπου, τα οποία δημιούργησε η αμαρτία και αποκατέστησε το αίσθημα της «καθολικής ενότητος, της πανενότητος» [147]. Χάρη στον Χριστό δηλαδή, μπορεί ο άνθρωπος να αγαπήσει και πάλι σωστά τον εαυτό του, τον Θεό, τον πλησίον και την κτίση. Γι αυτό άλλωστε ο άνθρωπος που ζει εν Χριστώ είναι «μία ανοιχτή αγκαλιά», που περιλαμβάνει όλο τον κόσμο. Η σχέση του μετά του Θεού επανασυνάπτεται, με αποτέλεσμα να δει καθαρά τον εαυτό του, τον πλησίον και την κτίση και μπορεί πλέον να αγαπήσει κατά φύση.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

Παραπομπές:

141. Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς, Ο.π., σ. 11.

142. «Επόμενοι τοίνυν τοις αγίοις Πατράσιν ένα και τον αυτόν ομολογείν Υιόν, τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, συμφώνως άπαντες εδιδάσκομεν· τέλειον αυτόν εν θεότητι και τέλειον αυτόν εν ανθρωπότητι, Θεόν αληθώς και άνθρωπον αληθώς· τον αυτόν εκ ψυχής λογικής και σώματος· ομοούσιον τω Πατρί κατά την θεότητα και ομοούσιον ημίν τον αυτόν κατά την ανθρωπότητα». Όρος της εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου. Μεθόδιος Φούγιας, Το πρόσωπο του Χριστού στις αποφάσεις των οικουμενικών συνόδων, Central Printing Press Addis Ababa 1976, σ. 138.

143. Ο.π.

144. Μ. Αθανασίου, Περί ενανθρωπήσεως του Λόγου, 54,3 PG 25,192B.

145. Ιω. 1,12.

146. «δι' ων τα τίμια ημίν και μέγιστα επαγγέλματα δεδώρητα, ίνα διά τούτων γένησθε θείας κοινωνοί φύσεως αποφυγόντες της εν κόσμω εν επιθυμία φθοράς» Α' Πέτρου 1,4.

147. Βλ. Αρχιμ. Ιουστίνου Πόποβιτς Ο.π., σσ. 21-24.

<http://bit.ly/2NYRbny>